

Namn: Olivia Lindqvist
Klass: SP3G
Datum: den 19 november 2011

OM HAN BARA VISSTE

*”Är hon fortfarande lika vacker?
Skrattar hon fortfarande åt sina egna skämt?
Har hon gjort något åt sin sneda tand?”*

Blicken granskade varsamt mannen framför sig. Det tidigare ljusa och glänsande håret hade med åren förlorat sin glöd och naturliga lyster. Istället för den välkammade frisyren fanns det nu bara kvar vissna hårstrån som gjorde sitt yttersta för att dölja det alltför kala fläckarna. Ansiktet avslöjade en del sömnlösa nätter, ohälsosamt leverne men inte minst ett antal levda år. Den krokiga hållningen och den smala kroppen var ett bevis på vad ett slitsamt arbete med för lite ersättning kunde åstadkomma. Mannens ögon förstärkte den besvärliga bilden hans kropp visade upp. Det räckte med att följa med in i de djupa gröna ögonen för att inse hur mannen lidit i sina dagar. De tittade längtansfullt ut över vattnet och beundrade den stillhet denna tidiga morgon givit med sig. När blicken mötte gestalten han såg framför sig, kunde man se hur det ryckte i mungiporna. Han nickade försiktigt på huvudet och utan att utbyta några ord satte sig den ensamma gestalten ner bredvid den äldre mannen. Det dröjde ett fåtal minuter innan tystnaden bröts utav några små harklingar från gestaltens sida, i hopp om att kunna få lite uppmärksamhet. Som gestalten redan hade förväntat sig så var den äldre mannen inte lätt att få kontakt med. Allt skulle ske på hans villkor vare sig det var lämpligt för situationen eller inte. Men gestalten kunde spela sina kort rätt, med en suck reste han sig återigen upp för att bege sig hemåt och precis som beräknat hostade den äldre mannen till och sa hövligt ”Så du ska gå nu? Jag kan inte tvinga dig att göra mig sällskap, men om jag var du skulle jag i alla fall stanna kvar en stund. Något måste du väl vilja fråga mig, Carl?” Sa han skämtsamt och med ett retsamt flin. Carl kunde inte hålla sig från att le samtidigt som han slog sig ner bredvid honom.

Runt omkring de två männen hade det första morgonljuset börjat breda ut sig över landskapet. En hurtig morgonjoggare kom springandes på den lilla stigen precis bakom bänken där de två männen satt sig. Men förutom det så var området lika öde som det borde vara vid den här tiden på morgonen. Det enda ljud som hördes i området var vattnets skvalpande mellan de stora stenarna nere vid brynet. Männen satt rakryggade bredvid varandra med blickarna riktade mot horisonten. Den äldre mannens tunga andetag formade tunna moln i luften och var man ovetande om den astma mannen alltid haft skulle man kunna tro att något inte stod helt rätt till.

”Så, hur mår du då?” frågade Carl plötsligt. ”Jag mår som jag borde i min ålder” svarade den äldre mannen snabbt samtidigt som han gav ifrån sig en smått irriterande suck.

”Något vettigare än så måste du väl kunna fråga mig annars tycker jag att vi kan säga hejdå redan nu...” fortsatte han sedan medan han återigen vände huvudet ut mot vattnet. Carl var inte förvånad. Han visste att han alltid ville komma till sak på en gång. En egenskap han själv inte klagade på, då han visste hur stressande det kunde vara med folk som envisades att berätta om sin grannes färgglada gardiner eller sin hunds goda mat när man egentligen har något mycket vettigare att berätta eller fråga. Dock kunde omgivningen ibland misstolka detta och tycka att han istället var en mycket otrevlig och dryg människa som bara ville komma till

Namn: Olivia Lindqvist
Klass: SP3G
Datum: den 19 november 2011

sak utan omväg förbi orelevant vetande. ”Hur mår Rebecka då, om jag får fråga?” fortsatte Carl snabbt för att undvika tystnad. I samma stund som Carl nämnt Rebecka förändrades blicken i den äldre mannens ögon. De gröna ögonen försvann in i djupet och en tom blick fokuserade nu på Carls ansikte. De tidigare tunga andetagerna avtog och det smått retsamma leendet försvann bakom ett sorgset uttryck. Ovetande om att han berört en öm punkt fortsatte Carl fråga ”Är hon fortfarande lika vacker? Skrattar hon fortfarande åt sina egna skämt? Har hon gjort något åt sin sneda tand?” Han kunde inte låta bli att skratta lite samtidigt som han ställde frågorna. Hon hade alltid varit speciell, Rebecka. Det cirkulerade en särskild utstrålning kring henne och folk kunde inte undvika att bli smittade av hennes positiva energi. Likt ett ljus i den mörkaste natten kunde hon lysa upp ett rum och det var just det som fått Carl på fall. Tidigare hade han trott att kärlek vid första ögonkastet bara var ett fenomen för klyschiga hollywoodfilmer men det var innan han för första gången träffade Rebecka.

Det var första februari och en sådan dag då man egentligen bara ville ligga inne och inte göra någonting. Utomhus fyllde mörka moln himlen och endast några få solstrålar tog sig förbi. Trots detta olyckliga väder så bestämde sig Carl för att göra något av den annars meningslösa dagen. Han tog på sig joggingskorna och likt en van joggare drog han sig ut i det den kalla vinden. Svettandes och med andan i halsen mötte han några minuter senare sin livskärlek. Endast några få ord utbyttes mellan dem. Men efter det korta mötet så joggade Carl vidare, för första gången i sitt liv med ett leende på läpparna.

Carl ryktes tvärt från sina drömmar när mannen bredvid harklade sig och fortsatte sedan att prata.

– Om jag vågade svara på dessa frågor käre Carl, om du bara visste... Men jag antar att om du ska fortsätta på detta vis så får jag ta saken i egna händer och berätta sådant som jag tycker du kan behöva känna till. Till att börja med borde du byta jobb. Hur gammal sa du att du var?

Något chockad och irriterad över mannens plötsliga påhopp svarade han ändå på frågan.

– Blev 35 för två veckor sedan och om jag får fråga dig detsamma, hur gammal är du? Sa han sedan för att bevisa att han faktiskt också hade kontroll över situationen.

– Alldeles för gammal. 95 för att vara exakt svarade mannen och man kunde ana lite stolthet i tonen.

Carl beundrade det han såg framför sig. 95 år, då hade man faktiskt all rätt att låta lite stolt. När den dagen väl kommer, då skulle han minsann låta alla veta hur stolt han var över sin ålder.

– Jag lovar dig, på 60 år hinner du vara med om mycket. Mer än vad du begär, fortsatte han sedan med drömmen i blicken. De satt båda tysta en liten stund men Carl kunde inte slita tankarna från det han nyss fått höra.

– Byta jobb sa du, hur kommer det sig?

Den äldre mannen började förklara och denna gång med ett sådant engagemang i rösten att Carl inte kunde slita sig ifrån hans berättelser. Vartenda ord sjönk in som vatten i en svamp.

Namn: Olivia Lindqvist

Klass: SP3G

Datum: den 19 november 2011

Han beundrade sättet han talade på, trots att det var väldigt rakt på sak och ibland även okänsligt. Men något över det gjorde det väldigt intressant och viktigt. Varje ord hade betydelse för berättelsen, vilket gjorde att man lyssnade intensivt för att inte missa något. Han kunde inte låta bli att le lite för sig själv när han tänkte på denna märkliga situation han befann sig i. Det var som att titta in i en spegel och föra en konversation med sin spegelbild. Märkligt, minst sagt tänkte han för sig själv medan han fortsatte lyssna på mannens berättande.

Plötsligt förändrades tonläget i den äldre mannens röst. Den tidigare engagerade tonen lämnade plats åt en mer försiktig och ledsam sådan. Än en gång hade samtalet letts in på Rebecka och Carl som väntat ivrigt på att få ett ordentligt svar på sina frågor satt nu med spända öron men med en besviken min när han insåg hur den äldre mannens uttryck förändrats än en gång. ”Vad är det som är fel?” sa han med rädsla för svaret. Det där uttrycket kände han igen. Under flera minuter utbyttes det inga ord mellan männen. Det enda ljud som för tillfället fanns var vattnets stillsamma vågor i takt med vindens susande. ”Hon dog. Rebecka. Min älskade Rebecka dog” sa den äldre mannen oväntat och tårar rann nu nerför kinden. ”Ta vara på tiden Carl, du kan inte göra något. Fem år, det är allt du har” fortsatte han sedan med darrande röst innan han på skakiga ben gick fram till vattenbrynet och beskådade morgonens vackra utsikt. Carl satt kvar på bänken och stirrade ut i intet. Orden som han nyss hört kunde inte göra sig förstådda. De cirkulerade vilset i huvudet och han hade svårt att få dem till rätta. Det kändes som att en tung sten landade på hans hjärta och en diffus smärta strålade genom hans kropp. Han befann sig i en annan värld och la inte märke till den gamle mannens långsamma flykt över vattnet. Vid blickfångets ände stannade mannen upp och trots att det fortfarande var mörkt så kunde man ana hans varsamma vinkning innan han långsamt tynade bort från sitt forna jag.

När Carl väl återkommit hem smög han försiktigt in i sovrummet. Det var kolsvart och endast hennes ljusa hår gav ifrån sig en glimt ljus. Han betraktade hennes former under täcket och kunde inte undgå den klump han kände i magen. ”Är det du, Carl?” sa hon plötsligt med sin hessa morgonröst. ”Ja det är jag” svarade Carl och gav henne en varsam puss på kinden innan han kurade ner sig i sängen och kramade henne hårt.

Han sov inte många timmar den natten. Han kunde inte låta bli att tänka tillbaka på dagen som varit och hur sitt äldre jag plötsligt försvunnit bort i horisonten. De sista orden hade skapat en känslostorm i hans huvud och mitt i stormen hade han inte hunnit med att säga hejdå innan han såg mannen försvinna. Plötsligt hade han varit själv tillsammans med sitt 35 åriga jag igen men med så mycket nytt vetande att han inte visste vad han skulle göra av det. Denna stund skulle förfölja honom i all evighet. Klumpen i magen bara växte och växte. Det kändes inte längre bra att veta så mycket i förväg. Hur skulle han någonsin kunna leva sitt liv utan att tänka tillbaka på sitt möte med sig själv för varje val han utsattes för? Tankarna slog ihop sig till stora knutar i huvudet. Men kanske var det bäst att låta det vara så. Knutarna skulle ta lång tid att sortera. Tid som han nu visste att han inte hade.